

Ririro

Het winterverhaal

Leontes was de koning van Sicilië en zijn beste vriend was Polixenes, de koning van Bohemen. Ze waren samen grootgebracht en gingen pas uit elkaar toen ze ieder moesten gaan heersen over hun koninkrijk. Na vele jaren, toen ze allebei getrouwd waren en een zoon hadden, kwam Polixenes bij Leontes op Sicilië logeren.

Leontes was nogal een geweldadige en temperamentvolle man. Ook was hij dwaas want hij geloofde dat zijn vrouw Hermione, meer van Polixenes hield dan van hem. Toen hij dit idee eenmaal had, kon hij aan niets anders meer denken. Hij beval Camillo, een trouwe dienaar, vergif in de wijn van Polixenes te doen. Camillo probeerde hem van deze slechte daad af te brengen maar toen hij ontdekte dat niets hielp deed hij alsof hij met het idee instemde. Toen vertelde hij Polixenes wat Leontes van plan was en samen vluchtten ze die nacht en keerden terug naar Bohemen waar Camillo de raadgever en vriend van Polixenes werd.

Leontes gooide koningin Hermione in de gevangenis en haar zoon, de erfgenaam van de troon, stierf van verdriet toen hij moest aanzien hoe wreed en onrechtvaardig zijn moeder werd behandeld.

Terwijl de koningin in de gevangenis zat, kreeg ze een dochttertje. Haar vriendin Paulina kleepte de baby netjes aan en nam haar mee om haar aan de koning te laten zien in de hoop dat de aanblik van dit hulpeloze kindje zijn hart zou verzachten jegens de dierbare koningin die hem nooit kwaad had gedaan en meer van hem hield dan hij verdiende. Maar de koning wilde niet eens naar de baby kijken en beval de echtgenoot van Paulina de baby met een schip naar de meest woestijnachtige en vreselijke plek te brengen die hij maar kon vinden. Paulina's echtgenoot moest dit bevel uitvoeren hoewel het zeer tegen zijn wil was.

Toen was het tijd om de arme koningin te berechten voor haar verraad, dat ze Polixenes boven haar koning had verkozen. Maar eigenlijk had ze nooit aan iemand anders gedacht dan aan haar man. Leontes had boodschappers gestuurd om de god Apollo te vragen of zijn wrede gedachten over de koningin klopten. Echter hij had geen geduld om te wachten tot ze terugkwamen en zo gebeurde het dat ze middenin het proces arriveerden. Het orakel zei:

"Hermione is onschuldig, Polixenes is onberispelijk, Camillo is een eerlijk onderdaan, Leontes is een jaloerse tiran, en de koning zal leven zonder erfgenaam, al dat wat verloren is, wordt niet meer gevonden."

Toen kwam er een man die de koningin vertelde dat de kleine prinses dood was. Dit was niet waar, maar toen de arme koningin dit hoorde, viel ze flauw. En toen zag de koning in hoe slecht hij was geweest. Hij beval Paulina en de dames de koningin mee te nemen en te proberen haar bij te laten komen. Maar Paulina kwam terug en vertelde de koning dat koningin Hermione ook dood was.

Nu zag Leontes eindelijk zijn eigen dwaasheid. Zijn koningin was dood, en het dochtertje dat een troost voor hem had kunnen zijn, had hij weggestuurd om de prooi te worden van wolven en andere wilde dieren. Het leven had hem nu niets meer te bieden. Hij gaf zich over aan zijn verdriet en bracht lange droevige jaren door in gebed en had veel spijt.

De babyprinses werd achtergelaten aan de kust van Bohemen, het koninkrijk waar Polixenes regeerde. Paulina's man kwam nooit naar huis om Leontes te vertellen waar hij de baby had achtergelaten. Toen hij terugging naar het schip, ontmoette hij een beer en werd aan stukken gescheurd. En dat werd zijn einde.

Maar de arme verlaten baby werd gevonden door een herder. De baby was rijk gekleed en er lagen een paar juwelen bij haar. En er was een papier op haar jasje gespeld, waarop stond dat ze Perdita heette en dat ze adellijke ouders had.

De goedgehartige herder nam de baby mee en samen met zijn vrouw voedde hij haar op alsof het zijn eigen kind was. Ze kreeg niet meer onderwijs dan herderskinderen in het algemeen maar ze bezat de lieflijkheid en charme van haar koninklijke moeder en dat maakte haar heel anders dan de andere meisjes in het dorp.

Op een dag was prins Florizel, de zoon van de koning van Bohemen, vlakbij het huis van de herder en zag Perdita. Zij was inmiddels uitgegroeid tot een mooie jonge vrouw. Florizel sloot vriendschap met de herder maar vertelde niet dat hij een prins was. Hij zei dat hij Doricles heette en voor een heer werkte. Hij werd erg verliefd op Perdita en kwam bijna dagelijks op bezoek.

De koning van Bohemen kon maar niet begrijpen wat zijn zoon toch elke dag ging doen. Dus liet hij hem volgen en ontdekte toen dat zijn erfgenaam verliefd was op het mooie

herdersmeisje Perdita. Polixenes, die wilde zien of dit verhaal waar was, ging met de trouwe Camillo naar het huis van de herder. Ze hadden zich vermomd en werden op het schaapscheerders-feest hartelijk welkom geheten.

Florizel en Perdita namen geen deel aan het feest maar zaten rustig met elkaar te praten. De koning merkte de charmante manieren en grote schoonheid van Perdita op maar hij vermoedde niet dat ze de dochter was van zijn oude vriend Leontes. Hij zei tegen Camillo:

"Dit is het mooiste meisje dat ooit op het groene gras rende. Maar niets wat ze doet lijkt hier te passen. Ze behoort tot iets dat groter is dan zichzelf, ze is te nobel voor deze plek."

Maar toen Florizel, die zijn vader niet herkende, de vreemdelingen vroeg om getuige te zijn van zijn verloving met de mooie herderin, maakte de koning zichzelf bekend. Hij verbood het huwelijk en liet weten dat als zij Florizel ooit weer zou zien, hij haar en haar oude vader zou opsluiten. Toen ging de koning weg maar Camillo bleef, hij was zeer gecharmeerd van Perdita en wilde vriendschap met haar sluiten.

Camillo wist al lang hoeveel spijt Leontes had van die dwaze waanzin van hem, en hij verlangde ernaar terug te gaan naar Sicilië om zijn oude meester te zien. Hij stelde voor dat de jonge mensen daarheen zouden gaan en de bescherming van Leontes zouden opeisen. Dat deden ze, samen met de herder, en ze namen Perdita's juwelen mee, haar babykleertjes en het papier dat aan haar jasje was vastgemaakt.

Leontes ontving ze met grote vriendelijkheid. Hij was erg beleefd tegen prins Florizel, maar al zijn blikken waren op Perdita gericht. Hij zag hoeveel ze op koningin Hermione leek en zei keer op keer:

"Zo'n lief schepsel had mijn dochter kunnen zijn als ik haar niet wreed had weggestuurd."

Toen de oude herder hoorde dat de koning een dochtertje had verloren, dat aan de kust van Bohemen was achtergelaten, was hij er zeker van dat Perdita, het kind dat hij had grootgebracht, de koningsdochter moest zijn. Toen hij zijn verhaal vertelde en de juwelen en het papier liet zien, begreep de koning dat Perdita inderdaad zijn lang verloren gewaande kind was. Hij verwelkomde haar met vreugde en beloofde de goede herder.

Polixenes had zijn zoon weggejaagd om het huwelijk met Perdita te voorkomen, maar toen hij ontdekte dat zij de dochter van zijn oude vriend was, gaf hij maar al te graag zijn toestemming.

Toch kon Leontes niet gelukkig zijn. Hij herinnerde zich hoe zijn mooie koningin, die aan zijn zijde had moeten staan om zijn vreugde te delen, dood was door zijn eigen dwaasheid. Hij bad om vergeving van zijn slechte daden en was dankbaar voor de goedheid van de herder.

Toen zei Paulina, die al die jaren hoog in de gunst van de koning stond vanwege haar vriendelijkheid jegens de dode koningin Hermione: "Ik heb een beeld gemaakt dat sprekend lijkt op de dode koningin. Ik bewaar het in een apart huis, en daar ben ik, sinds je de koningin verloor, twee of drie keer per dag heengegaan. Wilt u het zien Majesteit?"

Dus gingen Leontes en Polixenes, en Florizel en Perdita, met Camillo naar het huis van Paulina waar een zwaar paars gordijn een nis afschermde. Paulina, met haar hand op het gordijn, zei:

"Ze was weergaloos mooi toen ze nog leefde maar ik geloof dat haar dode gelijkenis alles overtreft wat je tot nu toe hebt gezien of wat een mens ooit heeft gemaakt. Kijk en spreek."

En daarmee trok ze het gordijn weg en toonde hen het beeld. De koning staarde en staarde naar het prachtige beeld van zijn overleden vrouw, maar zei niets.

"Ik waardeer je stilte", zei Paulina, "des te meer bewondering heb je. Maar spreek, is zij niet zoals zij?"

"Het is bijna haarzelf," zei de koning, "en toch, Paulina, Hermione was niet zo gerimpeld, niet zo oud als dit beeld lijkt."

"Ah", zei Paulina, "dat is de slimheid van de beeldhouwer, die haar aan ons laat zien zoals ze zou zijn geweest als ze tot nu toe had geleefd."

En nog steeds keek Leontes naar het beeld en kon zijn ogen er niet vanaf houden.

"Als ik had geweten," zei Paulina, "dat dit beeld je verdriet en liefde zo zou hebben aangewakkerd, zou ik het je niet hebben laten zien."

Maar hij antwoordde alleen: "Doe het gordijn niet dicht."

"Nee, je moet niet langer kijken," zei Paulina, "anders zul je denken dat het beweegt."

"Laat open! Laat het gordijn open", zei de koning. "Zou je niet denken dat het ademde?"

"Ik zal het gordijn nu dichttrekken", zei Paulina, "je zult anders nog denken dat het echt leeft."

"Ah, lieve Paulina", zei Leontes, "laat me denken aan twintig jaar samen."

"Als je het kunt verdragen", zei Paulina, "kan ik het beeld laten bewegen, ik kan het naar beneden laten komen en het kan je bij de hand nemen. Alleen jij zou denken dat het slechte magie was."

"Wat je haar ook kunt laten doen, ik kijk er graag naar", zei de koning.

Terwijl alle mensen bewonderend toekeken, bewoog het beeld zich van zijn sokkel, kwam de trap af en sloeg zijn armen om de nek van de koning. Hij hield haar gezicht vast en kuste haar vele malen want dit was geen beeld maar de echte levende koningin Hermione zelf. Ze had al die jaren verborgen geleefd en was verzorgd door de goede Paulina. Ze wilde zich niet bekend maken aan haar man hoewel ze wist dat hij berouw had. Ze kon hem namelijk niet helemaal vergeven wat hij gedaan had, voor ze wist hoe het met haar baby was gegaan.

Nu Perdita gevonden was, vergaf ze haar man alles, en het was als een nieuw en mooi huwelijk voor hen, om weer samen te zijn.

Florizel en Perdita trouwden en leefden nog lang en gelukkig.

Voor Leontes waren zijn vele jaren van lijden het waard geweest op het moment dat hij, na lang verdriet en veel pijn, de armen van zijn ware geliefde weer om zich heen voelde.

